

jak před odevzdáním pozůstalosti tak i po něm oprávněně požadovati zákonnou jistotu za odkazy, jichž zaplacení buď proto, že ještě neuplynula lhůta, aneb, že byla v poslední vůli připojena doložka časová neb podmínka, ještě nemůže býti žádáno, musí to tím spíše platiti o oněch odkazech, jež podle zákona zajištění sluší sirotčí jistotou. Závazku uloženého mu vůči osobám v § 159 nesp. řiz. jmenovaným nemůže se tudíž dědic zhostiti pouhým poukazem ke skutečnosti, že byla odevzdací listina již vydána. Pouze k větší jistotě nařizuje § 159 nesp. řiz., že na tak dlouho ustati se má od odevzdání pozůstalosti do právní držby, pokud není prokázáno zajištění odkazů k obecně prospěšným účelům určených. Avšak nelze přisvědčiti ani k názoru stěžovatelovu, že vydáním odevzdací listiny zaniká úřad vykonavatele poslední vůle. Jest povinností tohoto, by vůli zůstavitelovu pokud možno splnil aneb splnění zajišťil a se o tom vykázal (§§ 816 a 817 obč. zák.). Má proto i po odevzdání pozůstalosti nad provedením poslední vůle bdíti. K tomu patří, by o to pečoval, aby odkaz měl sirotčí jistotu a, kdyby toho poměry vyžadovaly, by odkaz této jistoty opět nabyl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vykonavatele poslední vůle.

Důvody:

I když nemá zde místa ustanovení § 161 nesp. řiz., měl odkaz pro nadaci dle § 159 nesp. řiz. před odevzdáním pozůstalosti býti zaplacen aneb zajištěn. Poněvadž zaplacení se nestalo a hodnota úpisů válečných půjček ku zajištění složených klesla, jak rekurent sám uznává, jest výzva k plnému zajištění odkazu odůvodněna. Odevzdáním pozůstalosti nezakládá ještě úřad vykonavatele poslední vůle, vždyť má tento dle § 816 obč. zák., § 164 nesp. řiz. pečovati o to, aby poslední vůle byla splněna, tedy zde, by nadační odkaz byl zaplacen, pokud se týče až do zaplacení řádně zajištěn bez ohledu na to, zdali pozůstalost byla již odevzdána či nic. Tato povinnost náleží rekurentovi dle § 817 zák. obč. tím více, ježto jest zároveň zástupcem dědicovým. Ježto čisté jmění pozůstalostní činí dle inventáře 59.106 K 91 h, stačí zajisté k zaplacení odkazu, i když by se odečtly sumy pojištěk 9.900 K. Zaplacení odkazu u příslušného úřadu mohlo se státi již před zřízením nadační listiny. Nestalo-li se tak, není tím, že zajištění odkazu k soudu bylo přijato, dědic sprostěn povinností, by odkaz zaplatil, po případě, pakli složení zajištění nestačí, jej plně zajišťil. Slušelo tedy dovolací rekurs pro nedostatek podmínek § 16 nesp. řiz. zamítnouti.

Čís. 125.

Do usnesení, jímž podle § 216 odst. 6 c. ř. s. prohlášena byla nepřislusnost soudu a žaloba postoupena soudu žalobcem označenému, není oprávněného prostředku, byť usnesení to neučinil soud první, nýbrž teprve soud druhé stolice.

Do rozhodnutí soudu druhé stolice o nákladech sporu o příslusnost není dovolací rekurs dopuštěn přes to, že § 261 odst. 6 c. ř. s. nevylučuje oprávněného prostředku proti rozhodnutí o nákladech těch.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1919, R. I 137/19.)

Proti žalobě, podané u okresního soudu ve Veselí n. L. a opírající příslušnost tohoto soudu o § 49 č. 5 j. n., vznesl žalovaný námitku nepřislušnosti, tvrdě, že příslušným jest krajský soud v Táboře. Žalobkyně navrhly na to, by žaloba pro případ, že by námitce nepřislušnosti bylo vyhověno, postoupena byla krajskému soudu v Táboře. První soud odmítl žalobu pro svou nepřislušnost, jelikož zde nejde o poměr nájemní, nevyhověl však návrhu žalobkyň, by žaloba postoupena byla podle § 261 odst. 6 c. ř. s. krajskému soudu v Táboře, ježto řízení u krajského soudu je zcela jiné nežli u soudu okresního a krajský soud nemůže pokračovati v jednání s použitím jednacího protokolu v prvním jednání sepsaného. — Rekursní soud (krajský soud v Táboře) nevyhověl rekursu, pokud bylo námitce nepřislušnosti soudu vyhověno, ze správných důvodů v odpor vzatého usnesení, jinak mu však vyhověl a vyřkl, že se žaloba postupuje krajskému soudu v Táboře, ježto soud návrhu na postoupení žaloby podle § 261 odst. 6 c. ř. s. vyhověti musí, jestliže nepovažuje soud, kterému žaloba má býti postoupena, za očividně nepřislušný, čemuž ohledně krajského soudu v Táboře tak není, a jiné podmínky tu není a zejména nebylo stanoveno, že způsob řízení u soudu toho musí býti stejný jako u soudu dříve dovolaného, jak soud první mylně za to pokládá. Zároveň uznal žalovaného povinným, aby dle §§ 41 a 50 c. ř. s. nahradil žalobkyním náklady rekursu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs žalovaného jako nepřipustný.

Důvody:

Rekursní soud tím, že, vyhověv rekursu žalujících, postoupil žalobu krajskému soudu v Táboře a že zamítl rekurs jejich, pokud si bylo stěžováno do vyhovění námitce nepřislušnosti soudu, a tím s konečnou platností prohlásil okresní soud ve Veselí n. L. nepřislušným, spojil postoupení žaloby krajskému soudu v Táboře s usnesením svým o nepřislušnosti okresního soudu ve Veselí n. L. Proti takovému usnesení se však dle § 261 odst. 6 c. ř. s. kromě rozhodnutí o nákladech sporu o příslušnost žádný opravný prostředek nepřipouští. Jest tedy dovolací rekurs žalovaného do postoupení žaloby krajskému soudu v Táboře nepřipustným, na čemž ničeho nemění okolnost ta, že postoupení nevyslovil první soud, nýbrž teprv soud rekursní, poněvadž v té příčině zákon nerozlišuje mezi soudy první a druhé stolice. Dovolací rekurs do odsouzení k náhradě útrat rekursu jeví se býti nepřipustným přes to, že § 261 odst. 6 c. ř. s. opravný prostředek proti rozhodnutí o útratách sporu o příslušnost nevyklučuje, poněvadž nepřipustnost ta vysvítá z jiného zákonného ustanovení, a to z § 528 c. ř. s., podle něhož jsou rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice v otázce útrat nepřipustny.

Čís. 126.

Soukromník jako schovatel není po zákonu povinen, by věc v uschování vzatou dal proti škodě pojistiti.